

9. Námitka stížnosti uplatňující vadnost řízení z toho důvodu, že stavební znalec Jan T. byl podiat, že cena pozemků vyvlastňovaných jím stanovená odporuje skutečným cenovým poměrům, že znalec byl ustanoven bez předchozího slyšení stran, že dále i ocenění provedené hospodářskými znalci odporuje skutečným poměrům cenovým a že mimo to nebyly vzaty v úvahu různé konkrétní poměry, rozhodné pro výši ceny pozemků, směřuje výhradně proti výši odškodného, o níž, nedohodnou-li se strany, vyhrazeno jest rozhodovati zvláštní odškodňovací komisi (§§ 5 a 6 nouzového nařízení). Pokud řízení prováděné po rozumu §§ 4 a 5 nouzového nařízení před vydáním vyvlastňovacího nálezu obsahuje i výslech znalců za účelem zjištění odškodného za vyvlastněné předměty, nejde o nic jiného, než o procesuální přípravu pro rozhodování o odškodném. V těchto přípravných aktech nelze však spatřovati rozhodnutí neb opatření, jaké má na mysli ustanovení § 2 zák. o správ. soudu, a jest tedy stížnost v tomto svém bodu již pro nedostatek způsobilého předmětu stížnosti nepřipustna.

I bylo stížnost částečně odmítnouti jakožto nepřipustnou, částečně zamítnouti jakožto bezdůvodnou.

Č. 942.

Úřednictvo státní: * Za veřejnou službu ve smyslu § 4 zák. ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. nelze považovati službu vojenskou.

(Nález ze dne 20. září 1921 č. 8240.)

Věc: Ferdinand D. proti ministerstvu spravedlnosti v Praze (zast. okr. soudcem Drem. Vostrčilem) o započtení válečných let.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel jako dragounský strážmistr jmenován byl usnesením vrchního zemského soudu v Praze z 11. července 1919 kancelistou pro Čechy mimo pořad a přeložen k okresnímu soudu v N., kdež 1. srpna 1919 službu nastoupil.

Dne 5. prosince 1919 podal přihlášku o započtení válečných let podle zákona ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n., poněvadž v letech 1914 až 1918 sloužil jako poddůstojník z povolání, měl tudíž nárok na započtení 5 pololetí, od nichž jest odečísti dobu od 1. října 1918 do jmenování, tudíž do 1. srpna 1919, takže zbývá k započtení 20 měsíců. — — —

Výnosem ministerstva spravedlnosti z — žádosti té nevyhověno, poněvadž stěžovatel v letech 1914—1918 vůbec nebyl v civilní státní službě.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost.

Spornou otázkou jest jen dosah § 4 cit. zákona. Zákon tento týká se v podstatě pouze civilních státních zaměstnanců a to zásadně těch, kteří v tomto činném služebním poměru byli 1. listopadu 1918.

Z druhé této zásady připouští § 4 výjimku potud, že lze zákona použiti i na ony civilní státní úředníky, kteří později byli ustanoveni, pokud do této služby přestoupili z jiné služby veřejné nebo jí na roveň postavené a jimž v dřívějším služebním poměru nedostalo se již stejné nebo vyšší výhody.

Podle zprávy státně-zřízeneckého výboru ze dne 16. července 1919 č. tisku 1369 byl předpis § 4 odůvodněn tím, že při organisaci ministerstev převzati byli mnozí úředníci z jiných veřejných služeb a jest spravedливо, aby se jim dostalo výhody připočtení, pokud jí neměli aspoň v rozsahu tohoto zákona.

Zpráva tato přimyká se úplně k důvodové části vládní osnovy zákona (č. tisku 1167) a Národní Shromáždění současně se zákonem usneslo se na resoluci č. 1, již vyzývá vládu, aby resorty byly zmocněny, aby individuálně výhody zákona přiznaly zaměstnancům, jimž zabráněno bylo službou vojenskou ve válce vstoupiti do státní služby, ovšem ještě za dalších podmínek; podle resoluce č. 2 žádá se o stejné výhody zákonné pro učitelstvo vůbec.

Tím zcela jasně dal zákonodárce na jevo, že pod pojem veřejné a jí na roveň postavené služby řadí jen civilní zaměstnání, kde jediné také lze mluvit o skutečném přestupu úředníkově a jest možno použití předpisů v příčině případných již přiznaných výhod, které vesměs byly směrodatny při přijímání úředníka do civilní služby státní.

Dlužnoť rozdělení službu státní na civilní a vojenskou, naproti čemuž pojem služby veřejné jest širší, zahrnuje jednak veřejnou službu státní, jednak veřejnou službu mimostátní. Ze státní služby veřejné vztáhl zákon svoji úpravu jen na státní službu civilní a ustanovením § 4 zasáhl i na veřejnou službu mimostátní, včítaje v ni i služby jí na roveň postavené a vyjmul — jak jde z resoluce č. 2 — vzhledem k zvláštní právní povaze službu učitelskou.

Pro stanovisko zákona o vyloučení státní služby vojenské rozhodným bylo podle materiálů zákona, že v tomto směru platily již velmi široké, ovšem jen výslužného se týkající předpisy zákona ze dne 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. (§§ 10, 78, 120, 124), zákona ze dne 6. června 1886 č. 90 ř. z. (§ 8), cís. nař. ze dne 9. června 1915 č. 361 ř. z., nařízení ze dne 10. prosince 1915 č. 362 ř. z., další samostatná úprava odpovídající zásadám shora citovaného zákona provedena pak ve příčině četnictva zákonem ze dne 19. března 1920 č. 186 sb. z. a n., ve příčině osob vojenských zákonem ze dne 19. března 1920 č. 195 sb. z. a n., načež resoluce č. 1 došla částečného splnění šem 14 zákona ze dne 7. dubna 1920 č. 230 sb. z. a n., a na to v mezích § 4 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. dalšího v §§ 13 a 14 nařízení ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n., jímž právě vyplněna byla mezera ve příčině vojenských osob opustivších vojenskou službu před účinností zákona ze dne 19. března 1920 č. 195 sb. z. a n., ovšem s materiální výhodou jen od 1. ledna 1921.

Není tudíž správným názor stěžovatelův, že ustanovení § 4 cit. zákona týká se také vojenské služby a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 943.

Náboženské záležitosti: I. * Na území bývalého státu uherského není zákonného předpisu ukládajícího židovské náboženské obci povinnost ustanoviti si rabína. — **II. Otázka rei judicatae.** — **III. Význam opominutí I. instance při vyřizování věci.**

(Nález ze dne 20. září 1921 č. 8794.)